

hvorvidt en Epidemi skal inddrages under offentlig Behandling, og vil Amtmanden i saa Henseende væsentlig have at støtte sig til Fysici Indstilling; det beror saaledes nærmest paa denne Embedsmands Skjøn, om Tilfældet egner sig til offentlig Behandling, jfr. Ranc. Str. 6te December 1828 ad 1. Dog er Distriktslægen, naar han ved sin Undersøgelse finder Forholdene saaledes, at det skjønnes at ville medføre særlig Fare, dersom Sygdommen ikke ufortøvet tages under offentlig Behandling, bemyndiget til foreløbigt at gjøre det paa egen Haand, mod uopholdelig at indsende Beretning og Forklaring til Fysikatet og Amtet. Grændsen for, hvad der lovmæssigt kan inddrages under offentlig Behandling, er imidlertid ofte vanskelig at drage; og ligesom det er antaget, at Omkostningerne ved Kur i et enkelt Sygdomstilfælde ikke kunne paabyrdes Amtsrepartitionsfonden, alene fordi Tilfældet er smittomt, hvorimod det maa fordræ, enten at Sygdommen er optraadt epidemisk eller at det enkelte Tilfælde er af særlig farlig Bestaafenhed, jfr. Just. Min. Str. af 14de Mai og 10de Oktober 1850, saaledes er det antaget, at saavel Skarlagensfeber som endog Børnekopper ikke ubetinget kunne inddrages under offentlig Behandling, men førstnævnte Sygdom kun, naar den er i høi Grad ondartet, jfr. Ranc. Str. 16de August 1823, og sidstnævnte Sygdom kun, naar den først viser sig, især naar den fremtræder ondartet, men ikke, naar den hersker epidemisk omkring i Landet og ikke er af nogen farlig Bestaafenhed, Ranc. Str. 21de Juli 1835, jfr. Just. Min. Str. 12te Juli 1873. Ikke mindre Vanskelighed frembyder det at drage Grændsen til Bestemmelse af det Omfang, hvori Amtsrepartitionsfonden overtager de af den offentlige Epidemibehandling flydende Udgifter, og de Resultater, til hvilke man herved kommer, turde i og for sig langt fra være heldige. At den vederlagsfri Behandling nu udstrækker sig ikke blot til Almuen, men til Enhver, der ønsker at modtage den, er en, under Hensyn til, at Embedslægerne maa behandle de Syge uden Vederlag, mindre heldig Følge af senere Lovbestemmelser, navnlig Fr. 31te December 1819. Med Hensyn til hvad den vederlagsfri Behandling skal omfatte, hvilket efter Fr. 17de April 1782 kun var selve Lægebehandlingen og Lægemedlerne, er det ved forskellige administrative Afgjørelser antaget, at ogsaa Sygepleie kan inddrages under samme, dog ikkun efter Amtmandens særlige Bestemmelse, hvorimod Omkostninger til Jødemidler for Patienter, der, naar disse ere indlagte paa Sygehus, bæres af Amtsrepartitionsfonden, henvises til Fattigvæsenet, naar Patienterne behandles i Hjemmet. Om det har tilstræk-

kelig Hjæmmel at paabyrde Amtsrepartitionsfonden de Udgifter, som Desinficering af Boliger og Effekter medføre, maa anses for tvivlsomt, jfr. Justitsm. Str. af 20de Septbr. 1853. Hvad der endelig er sikkert, er, at de Udgifter, som medføres derved, at det bliver fornødent at tilvejebringe særlige Lokaler til Isolering af de Syge, ikke kunne inddrages under Udgifterne ved den offentlige Epidemibehandling, og disse Udgifter maa saaledes afholdes af den enkelte Kommune, for hvis Vedkommende en saadan Foranstaltning iværksættes som fornøden, dog at der i særlige Tilfælde vil kunne ydes Bistand af Amtsrepartitionsfonden, jfr. Just. Min. Str. af 20de December 1850 og 16de Februar 1854; det Samme gjælder den extraordinære Lægehjælp, som under overordentlige Forhold maatte blive fornøden, jfr. Justm. Circ. af 11te Juli 1863. Endnu skal til det Anførte føies, at Administrationen har søgt at afhjælpe de Mangler, Lovgivningen frembyder, med Hensyn til de Foranstaltninger, hvorved opstaaende Epidemier skulle bringes til Embedslægernes Kundskab, ved at instruere samtlige Læger om at anmeldte de i deres Praxis mødende Tilfælde af smittom Sygdom til vedkommende Embedslæge; men Lægerne ere ikke pligtige at efterkomme denne Anvisning, og om det end med Erkjendtlighed maa indrømmes, at Lægerne i det Hele beredvilligt have fulgt den, saa er der dog forekommet Exempel paa, at en Læge har vægret sig derved og Embedslægen saaledes været henvist til at erholde sin Kundskab om en opstaaende Epidemi gennem det i Fdg. 17de April 1782 foreskrevne ufuldkomne og langsomme Anmeldelsesystem.

Som ovenfor allerede berørt gjælder Fdg. 17de April 1782 kun for Landdistrikterne, men ikke for Kjøbenhavn og de andre Kjøbstæder. I Virkeligheden bestaar der ikke nogen egentlig Epidemilovgivning for Kjøbstæderne. Myndighederne i disse ere saaledes, udenfor de tarvelige Anvisninger, som indeholdes i ovennævnte Forordning angaaende asiatisk Koleræ af 8de August 1832, i Virkeligheden henviste til at gaa frem paa egen Haand med Hensyn til Foranstaltninger til Beskjæmpelse af opstaaende Epidemier. Ganske særligt maa det fremhæves, at den offentlige Epidemibehandling, som Fr. 17de April 1782 hjemler for Landet, forsaavidt den medfører, at de Syge behandles vederlagsfrit, og at de Udgifter, denne Behandling medfører, fordeles paa ei større Omraade, som Regel ikke gjælder for Kjøbstædernes Vedkommende. Vel var det ved Rescr. 26de Oktober 1804 bestemt, at alle paa smittomme Syges Kur og Pleie i Kjøbstæderne medgaaende Omkostninger maa, naar de Syge ikke selv formaa at be-